

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **JUDr. I. N.**, bývajúceho v T., proti odporcovi **Ú.**, so sídlom v B., zastúpenému advokátskou kanceláriou S., s.r.o. so sídlom v B., IČO: X., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 C 1/2008, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 6. septembra 2013 sp. zn. 5 Co 460/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 16. novembra 2011 č.k. 11 C 1/2008-316 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal ochrany osobnosti, do ktorej mu podľa jeho názoru bolo zasiahnuté jeho neoprávneným evidovaním v registračných protokoloch bývalej štátnej bezpečnosti ako jej agent.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo 6. septembra 2013 sp. zn. 5 Co 460/2012 odvolanie navrhovateľa odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. ako oneskorene podané. Vychádzal z toho, že prvostupňový rozsudok bol právnej zástupkyňi navrhovateľa bezúspešne doručovaný 25. januára 2012 a tiež 26. januára 2012. Po druhom pokuse o doručenie bola zásielka uložená na pošte podľa § 47 ods. 2 O.s.p. Zástupkyňa navrhovateľa na výzvu súdu, aby sa vyjadrila, kde sa zdržiavala v čase neúspešných pokusov o doručenie, uviedla len to, že si na okolnosti svojho vtedajšieho zdržiavania nepamätá. Vzhľadom na to, že ani len netvrdila (a už vôbec nepreukazovala), že sa v mieste doručovania nezdržiavala, bolo v zmysle § 47 ods. 2 poslednej vety O.s.p. potrebné vychádzať z toho, že prvostupňový rozsudok bol právnej zástupkyňi navrhovateľa doručený dňom vrátenia zásielky súdu (16. februára 2012).

Lehota na podanie odvolania potom navrhovateľovi začala plynúť 17. februára 2012 a uplynula 2. marca 2012 (riadny pracovný deň). Odvolanie bolo ale podané na pošte po uplynutí tejto lehoty (až) dňa 5. júna 2012.

Uznesenie odvolacieho súdu napadol navrhovateľ dovolaním. Namietal, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Uviedol, že jeho právna zástupkyňa v zákonnej lehote podala odvolanie, ktoré aj riadne odôvodnila. Je pravdou, že sa 31. júla 2012 písomne vyjadrila, že si nepamätá, kde sa zdržiavala v období, kedy jej mala byť súdom prvého stupňa doručovaná zásielka, týmto oznámením ale nič nezatajila a uviedla len pravdu. Poukázal tiež na to, že odvolací súd nesprávne uviedol dátumy doručovania zásielky 25. až 26. januára 2012, namiesto správneho údaju „25. januára 2012 až 16. februára 2012“; z toho vyvodzoval, že v konaní došlo k tzv. inej procesnej vade. Z obsahu dovolania vyplýva, že žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odporca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolateľom napadnuté uznesenie nevykazuje znaky niektorého z nich, preto jeho dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Procesnú prípustnosť dovolania navrhovateľa by vzhľadom na to zakladala len procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Dovolací súd je ex lege povinný skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z väd vymenovaných v tomto ustanovení. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo

vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ tvrdí, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu v konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Judikatúra najvyššieho súdu za prípad odňatia možnosti konať pred súdom (vo význame znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskoprávneho konania) označuje aj postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (viď napríklad R 23/1994 a R 4/2003, ale aj rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, prípadne ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001, 5 Cdo 434/2012, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 142/2013, 3 Cdo 98/2015).

Vzhľadom na dovolacie námietky navrhovateľa najvyšší súd skúmal, či obsah spisu opodstatňoval záver odvolacieho súdu o oneskorenom podaní odvolaní.

Údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len „doručenka“) sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak (§ 45 ods. 2 O.s.p.).

Ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku počas jej uloženia nevyzdvihne, považuje sa deň, keď bola zásielka vrátená súdu, za deň doručenia, i keď sa adresát o tom nedozvedel (§ 47 ods. 2 O.s.p.).

Odvolať sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 204 ods. 1 O.s.p.).

Z obsahu spisu vyplýva, že prvostupňový rozsudok bol doručovaný do vlastných rúk právnej zástupkyne navrhovateľa 25. januára 2012 a 26. januára 2012, v oboch prípadoch však bezúspešne. Vzhľadom na to bola zásielka uložená na pošte (§ 47 ods. 2 O.s.p.), ani tam si ju ale adresátka nevyzdvihla. Zásielka bola preto súdu vrátená 26. februára 2012.

Súd prvého stupňa doručoval – s odstupom času – rozsudok právnej zástupkyňi navrhovateľa znovu, v tomto prípade právna zástupkyňa navrhovateľa prevzala zásielku osobne 21. mája 2012, čo potvrdila podpisom na doručení.

Odvolať navrhovateľa bolo podané na pošte 5. júna 2012.

Keď súd prvého stupňa vyzval navrhovateľku, aby sa vyjadrila, kde sa zdržiavala v čase od 25. januára 2012 až do 16. februára 2012 (č.l. 337 spisu), písomne mu 31. júla 2012 (č.l. 342 spisu) oznámila, že si nepamätá, kde sa v tom období zdržiavala.

Navrhovateľ v dovolaní ničím nespochybňuje správnosť údajov vyznačených na doručení o dvoch neúspešných pokusoch o doručenie a o uložení zásielky na pošte. Nevyjadril sa ani, že by mal výhrady k skutkovým záverom súdov o vrátení zásielky poštou. Vzhľadom na to, že sa ani len nepokúsili spochybníť zdržiavanie sa adresátky zásielky v čase jej doručovania v mieste doručovania, vychádzal odvolací súd správne z toho, že k doručeniu došlo v zmysle § 47 ods. 2 posledná veta O.s.p. dňa 16. februára 2012, kedy pošta súdu vrátila adresátkou nevyzdvihnutú zásielku (č.l. 332 spisu). Správne potom konštatoval, že odvolacia

lehota začala navrhovateľovi v dôsledku toho plynúť 17. februára 2012 a uplynula 2. marca 2012.

Vyššie uvedený postup odvolacieho súdu považuje dovolací súd za zodpovedajúci zákonu. Odvolací súd prijal správne závery nielen o okolnostiach, za ktorých bol v danom prípade doručovaný prvostupňový rozsudok, ale tiež o začiatku a plynutí odvolacej lehoty. S jeho názorom, že odvolanie navrhovateľa odovzdané pošte na doručenie 5. júna 2012 bolo podané oneskorene, sa stotožňuje aj dovolací súd.

Skutkové okolnosti, za ktorých sa v predmetnej veci uskutočňovalo doručovanie a za ktorých súd následne vytvoril navrhovateľovi (jeho právnej zástupkyňi) procesnú možnosť spochybníť správnosť záverov súdov vyvedených z týchto okolností, nedávajú žiadny dôvod pre „rozumné pochybnosti“ (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 331/04 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 196/2009, 3 Cdo 226/2011, 3 Cdo 228/2011, 3 Cdo 196/2012, 3 Cdo 294/2013, 3 Cdo 38/2015, 3 Cdo 524/2015) o správnosti právnych záverov odvolacieho súdu.

Postup odvolacieho súdu, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohol mať za následok odňatie možnosti navrhovateľa pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pre úplnosť najvyšší súd poznamenáva, že ak zásielka určená adresátovi do vlastných rúk bola už riadne doručená (v danom prípade jej vrátením súdu ako nevyzdvihnutej po predchádzajúcom uložení zásielky na pošte), jej opakované doručovanie je už nadbytočné a prípadné doručenie nemá význam na plynutie odvolacej lehoty (porovnaj aj R 39/2007). Fyzické prevzatie prvostupňového rozsudku právnu zástupkyňou navrhovateľa, ku ktorému došlo v danom prípade 21. mája 2012, nemalo teda právne účinky doručenia, ktoré by boli významné z hľadiska záveru o oneskorení podaní navrhovateľovho odvolania.

Pokiaľ navrhovateľ v dovolaní namietal existenciu tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že vada tejto povahy nezakladá prípustnosť dovolania, i keby k nej prípadne došlo. So zreteľom na to sa dovolací súd opodstatnenosťou tejto námietky ani nezaoberal.

Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľa nie je prípustné podľa § 239 O.s.p., v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a nevyšli najavo ani ďalšie procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal odporcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na priznanie náhrady týchto trov (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2016

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková